

گوتیک، شاخه ای از هنر در قرون وسطی است که هنرمندان ایتالیایی دوران پس از آن، یعنی رنسانس، به دلیل مخالفت اساسی و بسیار با این سبک و نا متوازن و بی اصالت دانستن آن، این هنر را منسوب به قوم بربر ها و گوت ها می دانستند و به همین سبب به جهت تمسخر و تحقیر، آن را گوتیک خطاب می کردند. چرا که این نوع از تناسبات و شیوه ی طراحی و ساخت در نظرشان فقط می توانست حاصل تفکرات گوت ها باشد، اما با بررسی داده ها و مشهودات، این هنر نه از لحاظ بصری و نه از لحاظ تاریخی نمی تواند متعلق به این دوره باشد. آن چیز که بر همگان هویداست، این است که این سبک، از دل دوران و عصر ایمان زاده شده و دستاورد آن بوجود آوردن خدایی انسانی بود. خدایی که به انسان بسیار نزدیک می شد. تمامی جهات زندگی در این دوره برای خداوند و در جهت رسیدن به او تعریف می شد و به همین سبب بود که نوع معماری در این سبک به صورت عمودی و رو به بالا تعریف می شد و معماران در جهت مرتفع کردن هر چه بیشتر ساختمان ها می کوشیدند. این هنر در حدود قرن ۱۲ پس از میلاد، ظهور و در حوالی قرن ۱۵ پس از میلاد جای خود را به دوره ی رنسانس داد. البته این امر صحیح است که هنرمندان رنسانسی خصوصا در ایتالیا به شدت با گوتیک مخالفت کردند اما باید دانست که هنر گوتیک دستاورد هایی داشت که رنسانس بسیار وام دار آن هاست. یکی از فاخر ترین نمونه های سبک گوتیک، کلیسای جامع نوتردام است که به زیبایی هر چه تمام تر تحولات سبک گوتیک را نشان داده است. این کلیسا به سبب این که بارها مورد بازسازی قرار گرفته است، هم سبک گوتیک آغازین فرانسوی را داراست هم نیم نگاهی به گوتیک پیشرفته دارد. در این متن علاوه بر بررسی تحولات معماری گوتیک، به بررسی کلیسای جامع نوتردام، تحت عنوان یکی از فاخر ترین میراث های گوتیک پرداخته می شود.

کلمات کلیدی:

هنر، گوتیک، کلیسا، نوتردام، نور، قرون وسطی